

Barcelona, 18 d'octubre de 1929

La Quella de la Torratxa

ANY LIII - 2625 - 15 cts. - Atrassats, 30

Tot va car

Els ous, a sis pessetes; el peix, a vint. Haurem de deixar de menjar!

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de voldevil i grans espectacles de

JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors, JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA
Primera actriu, MARIA FORTUNY

Divendres, tarda: **POBRE FRANCISQUET!, DESPRE'S DIRAN QUE EL PEIX VA CAR!** — Nit: **LA LLEONA.**

Dissabte, tarda: **PER TRES PESSETES..., LA LLEONA.**
Nit: **ELS ALLOTJATS.**

Diumenge, tarda: **POBRE FRANCISQUET!, ELS ALLOTJATS.** — Nit: **LA LLEONA.**

TEATRE TALIA

Companyia de vodevil i teatre modern

Assumpció Casals

Primer actor i director: JOSEP BRUGUERA. — Primeres actrius: VISITA LOPEZ, DOLORS PLA. — Primer actor còmic: M. GIMENEZ SALES

Gran Companyia de vodevil i teatre modern d'ASSUMPCIO CASALS. — Avui, divendres, tarda, a les cinc: **UN MES D'ABSTINENCIA.** — Nit, a un quart d'onze: Estrena del vodevil alegre en tres actes, original de J. Bruillon i J. L. P., **CALENTA, FREDA? o A GUST DEL CONSUMIDOR.**

Demà, dissabte, tarda, a dos quarts de cinc: popular. **DE QUI ES EL FILL? i LES INDECISES.** — Nit, a les deu: **DE QUI ES EL FILL? i CALENTA, FREDA? o A GUST DEL CONSUMIDOR.** — Diumenge, tarda, a dos quarts de cinc, i Nit, a les deu: **DE QUI ES EL FILL? i CALENTA, FREDA? o A GUST DEL CONSUMIDOR.**

OLYMPIA

CIRQUE D'HIVER.

Direcció: J. VENTURA GANNAU

Cirque d'Hiver. Èxit sensacional! del **FAKIR KAMAMURI.** Experiments emocionants, amb tot el magnífic programa de la màxima qualitat i novetat.

Atraccions excepcionals. — Preus incompetibles,

TEATRE NOU

Companyia de drames dirigida per l'eminent primer actor ENRIC BORRÁS
Primera actriu, ENRIQUETA TORRES

Avui, nit, a les deu: Funció de Gala. XVIII Congrés Internacional de Premsa, amb l'assistència de Representants de vint-i-set nacions. **"EL ALCALDE DE ZALAMEA"**.

Dissabte, tarda, a les cinc: **"EL CARDENAL"**. — Nit, a les deu: Reestrena: **"LOS SEMIDIOSES"**. — Diumenge, tarda, a les quatre: **"LEVANTAR MUERTOS"** i **"LOS SEMIDIOSES"**. — Nit, a les deu: **"LOS SEMIDIOSES"**.

TEATRE GOYA

Joaquim Costa, 58. — Telèfon 13946

GRAN COMPANYIA DE VODEVIL I COMEDIA
ELENA JORDI

Direcció artística: Fontanals

Avui, tarda, no hi ha funció per donar lloc a l'assaig general de la **REPRISE** de la nit.

Nit, REESTRENA del vodevil en 3 actes **LA DAME DE CHEZ MAXIM.**

TEATRE CATALÀ NOVETATS

Avui, nit, i cada nit: el formidable èxit del poeta Josep M.ª de Sagarra, **LA FILLA DEL CARMESÍ.**

Diumenge, a dos quarts de quatre: **L'AUCA D'EN PATUFET,** d'En Folch i Torres. Grans ovacions i riure continu. A dos quarts de sis i nit: **LA FILLA DEL CARMESÍ.**

Es despatxa a Comptaduria.

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota millitar, etc.*, de l'home, i *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, ostitis, anexitis, fluxos, etc.*; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sifilis* (avariosis), *eczemes, herpes, úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses, eritemes, acne, urticària, etc.*, malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes, espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental, pèrdua de la memòria, mal de cap, debilitat muscular, fatiga corporal, tremolors, palpitations, trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franqueig a **Oficines Laboratori Sòkatar, carrer del Ter, 16. telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortollament, tractament i guariment de les dites malalties.

Els millors discos són els de

La voz de su amo

LA VOZ DE SU AMO
MARCA REGISTRADA

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona
Espanya: trimestre 3 ptes. Estrangeria: 5

LA GENT

QUESTES setmanes Barcelona és Cosmòpolis, Babel, un Bar, un Transatlàntic. Vull dir que aquests dies Barcelona és una Ciutat com nosaltres voldríem que fos sempre: *piéd-à-terre* internacional, *Ligue of Nations*, *rond-point* de civilitzacions, *carrefour* de cultures...

Pels carrers i pels jardins de Montjuïc es barregen els homes que porten en el vestir, el parlar, el caminar, el moure's i el comportar-se les diferències racials, geogràfiques, històriques, adés de les varietats peninsulars, adés de les diferències que formen el món o la humanitat, com diria un sentimental.

Sentim uns "¡chés!" esclatants i meravellosament il·luminats pel sol, que diuen els valencians optimistes i riallers, i el remor silenciós dels suecs que van pel món amb el barret a la mà; sentim el comentari desagradable per tot ço que no és de França, dels francesos mitjans; i el somriure infantil dels anglesos que van per tot arreu de Festa Major; sentim uns "Giovenezza!" cantats *sotto voce*, pels avantguardistes i els *barillas* feixistes; i uns "Pues!" provinents de les riberes del Bidasoa...

Barcelona en aquests instants és un *boulevard* de París, un carrer de la República Argentina, un saló *Bureau International du Travail*, un tros del Kremlin o de l'Hotel Lux, un moll de Port-Saïd, les sorres de Deauville, un restaurant del Caire; la coberta d'un vaixell que fa els Oceans... Allà on s'hi remouen els homes arribats de les cinc parts del món; dels quatre punts cardinals; on les generacions i les races ofrenen de nou l'espectacle de la torre de Babel en l'instant de la confusió... Avui, Barcelona, és això... Un Montparnasse, una Internacional, un tornem-ho a dir: un *cock-tail*.

La Ciutat té, aquests dies, homes nous als carrers; sang nova que circula per les seves venes... Ja no té tant aquell aire familiar que coneixien els nostres pares... Ara ens desconeixem. Mai tenim els mateixos companys de viatge al tramvia, ni en asseure'ns en la terrassa del cafè veiem passar la mateixa gent... La mecanògrafa de les trenes, la modisteta del vestit verd, l'home del barret de palla de cada dia, avui no han passat, i si han passat, s'han vist enrotllats entre l'altra gent, entre aquesta gent que arriba de Segòvia o d'Oslo; de Bucarest o de Jerez; de Munic o de Oviedo, i que converteix el carrer en manifestació ciutadana... del món.

Són els bàrbars, dels romans; són els *metecs*, de París; són els *gallegos*, de totes les repúbliques americanes... Els estrangers que arriben, passen i se'n van deixant re-

cords, potser amistats, potser altres llaços més íntims que els faran retornar...

Avui Barcelona és una Ciutat del món, perquè el món és dins de la Ciutat. Tant de bo tots els que han vingut no se'n vagin amb una pobra idea de turista avorrit i incomprensiu i endevinin que sota l'anar i tornar hi ha quelcom més que una petita Manchester, hi ha un poble assedegat de cultura i d'espiritualitat.

A nosaltres no ens faria res que tots els estrangers es quedessin a casa nostra i barreessin la seva sang a la nostra. No tenim pas la mania vella i envilida de servir una tradicional sang blava, sinó que voldríem que la barreja fos ben efectiva i natural. Les barreges internacionals donen uns pobles nous. Ara hi ha certament una raça estatunidenca; com també hi ha una raça argentina, perfectament definida.

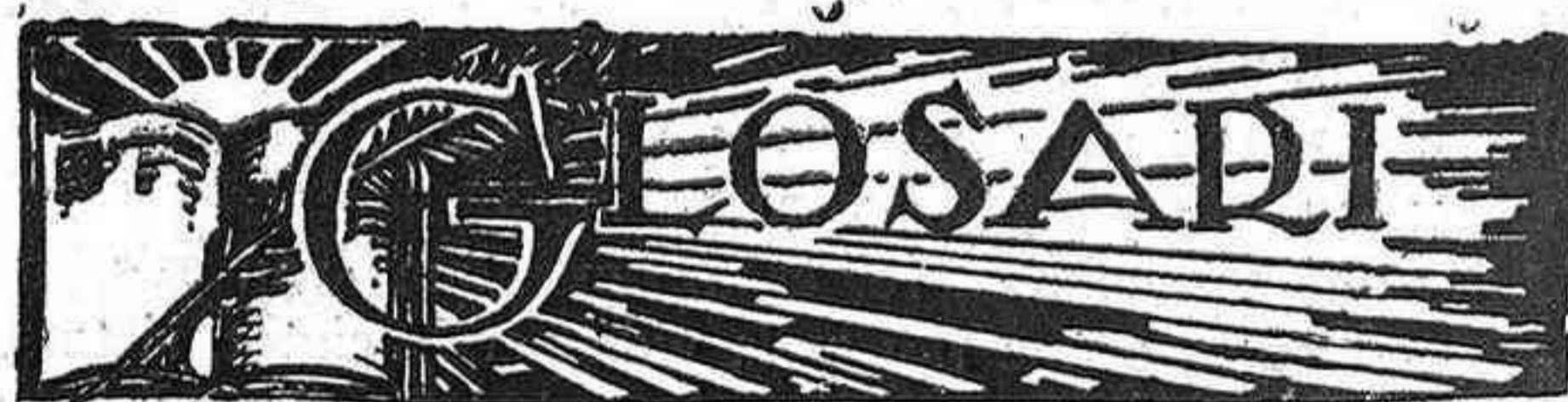
Ja no es pot dir dels americans que són descendents dels irlandesos, dels jueus, dels alemanys, dels anglesos o dels espanyols; es pot ben dir que hi ha una raça americana del nord que produeix, d'una manera clara, tipus ètnics exactes com Ford, Edison, Coolidge, Hoover i Upton Sinclair...

El mateix es pot dir dels argentins, que ja tenen homes racialment típics com Leopoldo Lugones i Irigoyen; De Rosas i Mitre.

Això és el que té un valor. La personalitat. I aquesta personalitat d'aquests homes que albiren el món d'altra manera que els tancats en les antigues muralles del castell, encara que aquesta muralla sigui tan gran, que tanqui tot un territori com la Xina, per exemple, veuen el món com ha d'ésser, barreja, afinitat, ajuntament, conjunt...

Ço que volia en començar Déu, i fins morir Lenin.

FRANCESC MADRID

MORA D'EBRE, UNS JOVES FERVOROSOS I JULIO ANTONIO

A Mora d'Ebre hi ha uns joves que són els animadors, els conreadors més fervorosos de la vida espiritual del poble. Sense ells jo crec, sincerament, que Mora d'Ebre fóra un poble mort. O un poble adormit, que ve a ésser igual.

Aquests joves publiquen — no sé si cada setmana o cada quinze dies — un periòdic. Aquest periòdic es diu La Riuada. En aquest periòdic els joves que el redacten, s'ocupen de llibres, de teatre, d'altres nobles activitats de l'esperit. Aquest periòdic és el batec líric de la vida espiritual del poble.

Aquest periòdic ha contribuït a que Mora d'Ebre erigís un monument a l'escultor Julio Antonio, el seu fill gloriós. Julio Antonio ha estat un gran escultor, l'últim es-

cultor genial d'Espanya i un dels millors del món. No he escrit aquestes paraules a la lleugera i perquè sí. Crec Julio Antonio un artista personal, magnífic. El seu Wagner, el seu Beethoven, haurien estat meravelles de l'estatuària. Com ho hauria estat el seu Verdàguer: mar enfora, a l'entrada de Barcelona, en una roca solitària batuda per les ones.

Mora d'Ebre devia aquest homenatge al gloriós artista. Els pobles no són res sense els artistes, ni tenen, sense ells, cap categoria espiritual. A Mora d'Ebre l'ennobleix l'haver tingut per fill Julio Antonio.

Per això és bell i digne el gest d'aquests joves de La Riuada contribuint a què Julio Antonio tingui a Mora d'Ebre un marbre que perpetui la seva memòria gloriosa. Ells, aquests joves, amb el seu fervor, han contribuït en gran manera a què això sigui un fet.

Gest exemplar i bell el d'aquests joves. Gest que ens en recorda un altre, veritablement vergonyós: el que, a Tarragona tenen, o tenien, amagat en un recó d'escala — per por d'ofendre la hipòcrita pudícia de la gentussa —, el monument als Màrtirs.

VIRAI

“Mirador” mirat per dins

Heu llegit “Mirador” alguna vegada?

Si no ho heu fet, us el recomanem.

Es la cosa més divertida d'aquest món. Figureu-vos uns quants nois de bona casa, amb cèdula personal de preu, amb antecedents immillorables, que s'han entossudit a fer de mala persona.

S'han entestat a voler fer creure, perquè ells estan convençuts del contrari (i nosaltres també), que són els únics intel·ligents, els únics que poden fer alguna cosa perquè compten amb les pessetes d'un innocent que les malgasta amb aquella dignitat amb què alguns senyors les perden en una taula de *foyer* voltats de virtuts corcades. Aquest senyor ha parat un pis, i els nois de “Mirador” n'han fet el menjador.

Per què caram s'entossudiran a fer-se els pervertits, un ex-seminarista, un poeta ex-catòlic, un altre no tan catòlic, ni amb ex, un dibuixant que ara escriu i fa, de tant en tant, unes eses calligràfiques meravelloses?

Per què ens voldran fer creure que, quan van pels pobles, els treuen, o que fan mala vida per la ciutat, si tots, qui més qui menys, van a dormir amb les gallines?

Per què proposen que es projecti, en la Festa del Llibre de l'any vinent, la vida galant dels escriptors, si no es podrà projectar la d'ells?

Està clar que encara tenen un fons de bondat que fa esperar que tard o aviat tornaran al bon camí.

Els, esperits forts, no han parlat suara, per exemple, dels aniversaris de Guimerà i d'Ignasi Iglésies; però això, en el fons, ho han fet per respecte, perquè encara que ho dissimulin tant com poden, els queden “modos”.

Tot això és la bullida de la joventut. I val més ara que després; perquè “qui no la fa de pollí, la fa de rossí...”

Desitgem, per bé de tots, que acabin el més aviat que puguin el capitalet que ara disfruten. Que no hi ha res com la necessitat perquè es faci el cap viu i s'aclareixin les potències.

AGREDOLÇOS

EL COR I LA CORONA

Tothom recorda encara l'interès amb què Anglaterra, tota la vella Anglaterra, va seguir les nombroses peripècies de l'augusta malaltia del seu august monarca. El bon poble anglès, assidu lector de la Bíblia, sent com a pròpies les dissorts o benaurances de la imperial família. I així, ara, ansiosament, veu esvaïr-se, poc a poc, la preada joventut del seu príncep de Galles.

L'hereu del regne unit d'Escòcia, d'Irlanda... i de tantes de colònies, és molt popular. Revistes i diaris van plens de les seves gestes. Si el príncep cau del cavall, el pànic és immens; si viatja en avió, l'emoció és general. Es muda de vestit set o vuit vegades el dia. Excelleix en la manera de fer-se la corbata, en la gràcia amb què du l'smoking, en l'esport, en la dansa, en el flirt... Totes les anglesetes fadrines estan boges per ell. Però ja no som, ai las! als temps en què els reis esposaven pastores, i, per altra part, el príncep de Galles no sembla tenir massa pressa a deixar el seu daurat fadrinatge...

De tant en tant, s'anuncien les seves pròximes esposalles amb una princesa de Suècia o d'un altre lloc. Però la notícia és desmentida promptament. I, això no obstant, la maduresa s'acosta. El presumpte hereu ja no és un adolescent. Hi ha la qüestió dinàstica. Es clar que també poden heretar la corona els fills dels germans del príncep de Galles; però aquestes perspectives collaterals no plauen als legitimistes anglesos. I tothom es demana les raons d'aquesta obstinada vida de fadrí.

S'ha dit si el príncep era un temperament fred, un xic misogin en el fons. Fins s'han fet córrer raons no molt discretes. Però hi ha, feliçment per als reialistes britànics, una altra opinió.

S'ha publicat, en efecte, un llibre anònim sobre el Príncep de Galles, un llibre que, segons diuen, ha estat escrit per una persona que ha viscut en la intimitat de l'hereu de la Corona. Les confidències són respectuoses, sí, però audacioses.

El príncep de Galles, afirma l'anònim autor, no té cap aversió pel matrimoni. Però en té una idea completament distinta de la que en tenen els polítics i els diplomàtics. Li han proposat les hereves més cobejades, les princeses més rànies. Aquestes unions són ideals des d'un punt de vista polític. Però ningú no ha consultat mai el seu cor, i el príncep no vol acceptar un matrimoni sense amor...

Es impossible de descriure l'estupor que aquesta confessió ha causat a Anglaterra. Com! Un príncep que no es vol sacrificar a la raó d'Estat! Que es vol casar segons el seu cor com un burgès qualsevol!

Què significa això? Es la fi del món? El bolxevisme, tal volta que intenta escalar fins les mateixes grades del tron? No, no tant.

Són, simplement, coses d'Anglaterra, de la vella Anglaterra insular, d'aquesta Anglaterra imperialista i puritana, monàrquica i socialista...

PEROT.

AQUEST NUMERO

HA ESTAT REVISAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Distància

(de Paül Geraldy)

M'ha emocionat com a un infant
ta conferència al telèfon...

Jo havia dit, feia un instant,
que ningú entrés per res del món;
que se'm deixés en llibertat
dintre 'la cambra... i que ningú
toqués el llum (que era apagat)
per esperar-t'hi sols a tu.

De la promesa de ta veu,
n'era dubtós no sé per què:
Jo sentiria un remor lleu...
mes l'aire no del teu alè.

Quan el teu truc, de cop, sonà,
crec que la sang se'm va parà
dintre les venes, un minut.
Tu vas parlar. Jo et vaig oir.
Mes, tots els mots que em vares dir,
eren d'un món desconegut...

I és natural. La teva veu
vingué veloç... i com un llampec
passà pertot: per sobre el camp;
sobre l'ermot; sobre el conreu;
com un llampec, ràpidament.

I és per això, naturalment,
que a mi em vingué la teva veu
amb un ressó tot esllanguit
tot canviat... i tan petit,
que tot seguit l'efecte em féu
que no eres tu la que em parlà;
que sols de lluny vaig escoltà
l'ombra esllanguida de ta veu.
Jo estava cert, ma cara absent,

que el sentiria tot de cop
al davant meu... si no present,
deu mil vegades més de prop.
Mes m'he enganyat. En un moment,
entre nosaltres, ha crescut,
més la distància, fatalment...
El teu semblant m'ha aparegut
al capdaval d'un fil pendent
a l'altra part d'un altre món.
I en retornar el meu sofrir,
m'ha vist davant del telèfon
més sol i més perdut que ahir.

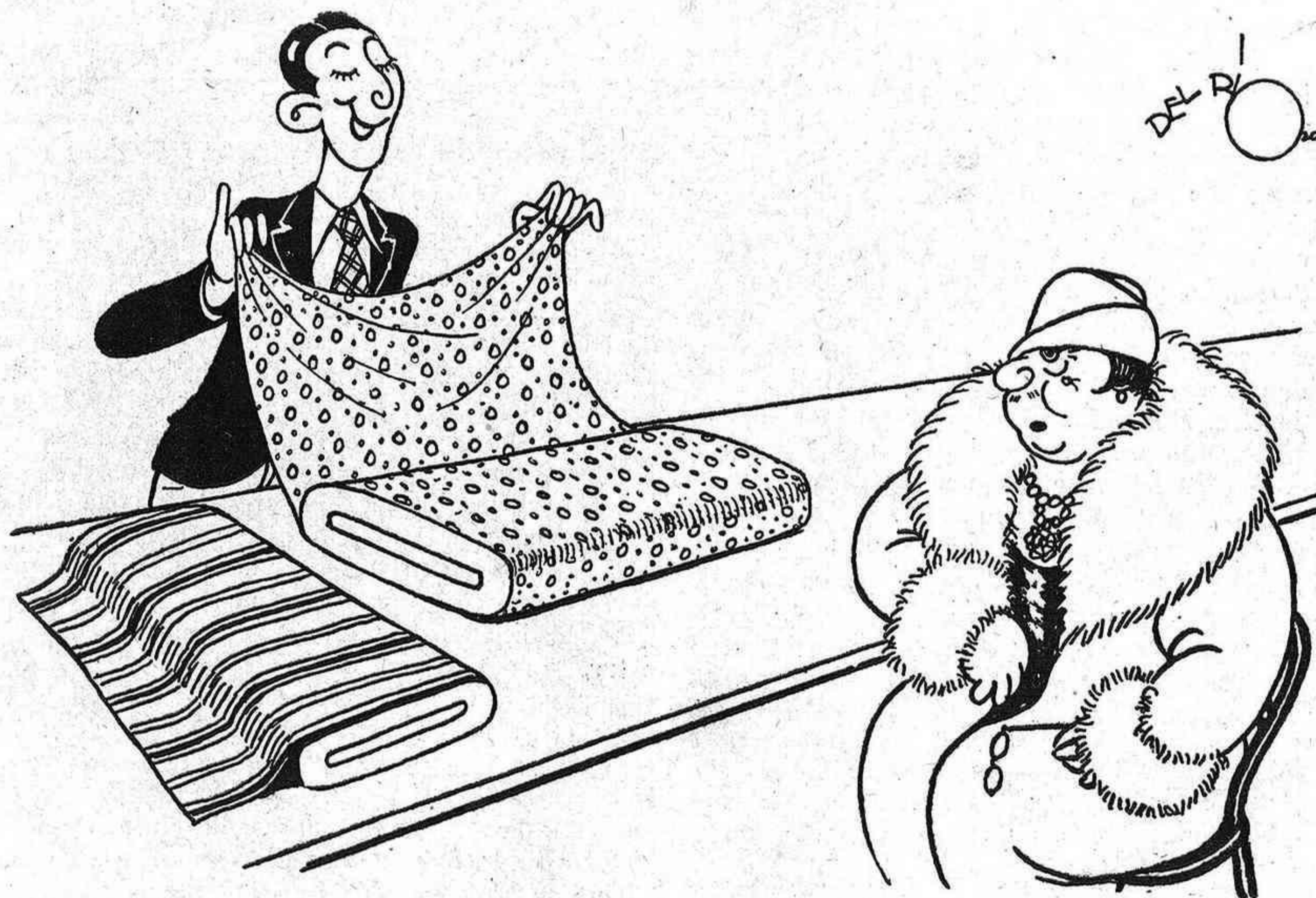
EUSEBI RODRIGUEZ. (Trad.)

Sopar

La nit del passat dissabte Antoni López reuní a l'entorn d'una ben servida taula de l'Hotel Orient, un grup d'escriptors que, la Diada del Llibre i des de la tribuna de la Llibreria Espanyola, dirigiren la paraula al públic.

Aquests escriptors eren Rovira i Virgili, Pere Corominas, Lluís Capdevila, Angel Pestaña, Angel Samblancat, Amichatis, Ambrosi Carrión, Ramon Vinyes, A. Escasans, Francesc Madrid, Domènec de Bellmunt. Amb ells s'assegueren a taula el llibreter Antoni López amb els seus fills Rafel, Joan i Guillem, i Angel Escó, el dependent de la llibreria.

El sopar transcorregué entre gran cordialitat i alegria.

—Miri: per ésser vostè, la hi deixaré per deu pessetes metro.
—A aquest preu, la qui la hi deixa sóc jo!

Les idees i les obres

... com si diguéssim la teoria i la pràctica, l'idealisme i la realització o la voluntat de realitzar allò que ha estat pensat, ideat.

Ara que és calent el ferro, pot forjar-se... Apa, doncs, forjadors, artífexs, orfebres de l'ideal, ara és l'hora i el minut de fer labor bona, labor magna; ara és l'hora de poder presentar davant del món i dels homes les coses i les valors humanes de la nostra terra...

Colom, català, genovès, galleg, tortosí, o d'allà on fos, fa quatre centúries, descobrí o acabà de descobrir que a l'altra banda de món hi havia terra i homes; i ho descobrí perquè volgué realitzar el seu ideal; però volgué de debò; volgué, bo i jugant-se la vida d'ell i la dels que l'acompanyaven. Si els que hem nascut després, no hem sabut aprofitar o hem aprofitat malament el fruit de l'obra seva, no crec que se li pugui fer cap retret de la nostra poca-solta.

Joan Gensfleisch, o sigui Gutenberg, descobrí o acabà de descobrir això que ara en diem l'art de la impremta; i ho descobrí o acabà de descobrir-ho perquè a l'ànima hi duia alguna cosa més que idees, i el seu cervell anava un bon tros més enllà d'això que se'n diu teoria, especulació.

Aquell aragonès, pobrissó, que es digué Miquel Servet, quan presentí la circulació sistemàtica de la sang, és molt possible també que presentís la fi que l'esperava; i, presentint-ho i tot, arribà, en la persistència pràctica de la idea seva, que en ell fou intuïció prodigiosa, fins al punt de veure's cremat, en 1553, si no m'enganyen els paperots, de viu en viu, al mig d'alguna plaça de la que avui és ciutat i seu de la pau, Ginebra, el taller formidable i magnífic on és forjada, ara, una societat més humana, una humanitat nova. Així sigui.

Aquell il·lustre, il·lustríssim, italià de Pisa, la ciutat de l'Arno, de la torre inclinada del segle XII, de la Universitat famosa, dels edificis artístics; aquell ciutadà del món, i de l'univers, del cel i de la terra, que fou nomenat Galileu, matemàtic de primera fila, entès fins allà i més molt més enllà d'on se'n podia ésser aleshores en física i en la ciència dels astres, en proclamar que el sol era el centre del nostre sistema planetari, i no la terra, com havien dit els escolàstics i la Cort romana, ho féu ple, amarat, vessant de fe i esperança; però també, un cop amenaçat per la Inquisició, ajupit per la força el seu cos, però no pas vinclat el seu esperit, un cop tornat a Florència, agafa la ploma i els paperots i hi reuneix totes les proves del seu sistema i de la veritat que encloïa; i la seva obra havent estat condemnada per aquell Tribunal, ell vell de setanta anys, sense ajuda de companys, de sindicats ni de comitès paritaris ni de res que s'hi assemblés, flectits els genolls, abjura amb la llengua l'heretgia seva, per salvar la pell de la crema; emperò el seu esperit volava espais enllà, vers la infinitat dels mons, bo i reclòs o mig reclòs i vi-

La tardor i els seus personatges més característics.

gilat i mig pels "guras" de la Inquisició. I, abandonat i orb, ell deia encara: "Eppur, si muove!"

Així nosaltres, quan els dies de l'hivern que s'atansa refredin l'entusiasme esclatat en el dia 7 d'aquest mes d'octubre, agafem els llibres que haurem adquirit en la Diada d'enguany i repassem-los, i que ells siguin, la seva lectura, l'espurna que revifi el foc encès suara.

Recordem les gestes de Colom, de Gutenberg, de Servet, de Galileu, i de tots els pares de la bona voluntat que han passat pel món per alligonar els homes, els pobres homes que ens creiem condemnats a lluitar pel nostre pa de cada dia, com si això fos un càstig, com si això fos una maledicció tradicional, com si no fos una cosa ben natural que el pa i el tall i el vestit s'han d'afanyar, com si aquests homes no ens ensenyessin que ells treballaren per un sou infinitament inferior que nosaltres, que llur recompensa fou, sovint, la presó o la foguera abrandada pels sicaris del St. Ofici.

Vull dir: comprem llibres, llegim-los, treiem-ne un bon profit, deduïm-ne tot allò que ens sigui possible; però fem obra tangible i perdurable el pensament nostre, educat, enfortit, ennoblit pels bons llibres i per l'exemple dels homes bons, dels homes forts, dels homes nobles de cor. Teoritzem a la llum del sol, però sense deixar de tocar de peus a terra. **EDUARD LÓPEZ-NERÍN**

L'orgull de l'album

L'aristocràtic "Círculo del Liceo", és una de les societats recreatives més ensopides i més sense suc ni bruc de Barcelona.

Té, però, aqueixa entitat, una cosa de la qual no disposen els altres "casinos" similars: té un àlbum de firmes: són uns senyors que crien àlbum com els pagesos crien porc, per a engreixar-lo i per a engreixar-s'hi ells de passada.

La proximitat del Gran Teatre els afavoreix aqueix orgull innocentó; un orgull de senyoreta de Conservatori.

Personatge que assisteix a una representació d'òpera del Liceu, personatge que cacen els aristòcrates del "Círculo" per a donar-se importància.

El procediment té totes les traces d'un atracament: dos o tres senyors de la Junta empaiten el personatge pels passadissos del Teatre; l'introdueixen per una porta del Saló de descans que dona a les sales del Círcol, i, quan el tenen allí, el conviden a beure una copa de xampany.

Aleshores és quan s'hi presenta el secretari amb el famós àlbum obert.

—Serieu tan gentil que ens volguéssiu estampar aquí la vostra signatura?...

L'obsequiat foraster, és clar, no es fa pregar massa; i a voltes, a més a més del nom, escriu un pensament que acaba d'omplir de joia tota aquella gent de sofà i de balanci que no ha pensat mai en sa vida.

De molts anys ençà que li fan la vida a aqueix àlbum, els senyors rics del Liceu, i sempre d'aquesta manera.

Així han pogut captar darrerament la firma de Chamberlain, i així han obtingut les dels grans torejadors, dels grans artistes, dels escriptors més cèlebres, dels polítics de més fama.

Però ara, amb l'anunci de la vinguda de Bernard Shaw, el gran humorista irlandès, els senyors del Círcol del Liceu estan esverats. No saben què fer; si presentar-li o no presentar-li l'àlbum.

Tenen por que, damunt la signatura, no li vingui l'acudit d'escriure-hi una cosa així:

"Tan mateix la feu pagar ben cara, una copa de Cordoniu!"

AVANTATGES

- El cine sonor no és res més que el teatre fotografiat.
- Sí; però no se sent l'apuntador.

Un establiment que honora Barcelona

A la Rambla de Canaletes, on hi havia abans l'antic "Petit Pelayo", hi ha obert ara Esteve Sala un nou establiment: la "Cerveseria Baviera".

Esteve Sala és un treballador infatigable, un dels homes més populars de Barcelona. Amo de la "Granja Royal Oriente", del "Cafè Restaurant Royal", de la "Granja Royal", del "Bar Canaletes", ha obert ara un nou establiment: la "Cerveseria Baviera".

La "Cerveseria Baviera" és un dels millors establiments de Barcelona, un dels més confortables, un dels que més i millor honoren la nostra ciutat. El servei de restaurant està muntat a l'altura dels grans restaurants europeus. Només cal mencionar un detall: per mitjà d'un servei d'avions, el "chef" de "Cerveseria Baviera" pot servir diàriament el caviar fresc de Rússia.

Amb lo molt i bé que ha treballat Esteve Sala bé es mereixeria la Medalla del Treball.

- Què et sembla això de "No apta para señoritas"?
- Home: trobo que fóra més procedent indicar: "Inapta per a senyors".

Espurnes setmanals

El que dèiem dies passats respecte al públic que llegeix novel·les catalanes, creiem pot aplicar-se efectivament al públic que assisteix al teatre, sigui català o castellà: és una mena de conglomerat que en destriar-se en individualitats, pot tenir una certa força més o menys raonadora, però que de cap manera pot considerar-se un públic major d'edat, quan la multitud domina, puix que les característiques personals sembla que desapareguin per a fer pas a una sèrie de reaccions distintes i la major part de vegades errònies, amb referència a les obres que es presenten.

No cal esmentar sinó l'èxit que assoleixen determinades produccions de caire absolutament estantís i poca-solta, contra altres comèdies de una valor indubtable.

Té actualitat en certa manera, ço que va ocórrer al teatre Novetats, quan la Companyia de Marie Therese Pierat i d'André Luguet, varen estrenar — fa cert temps — la discutida comèdia d'Eduard Bourdet, "La Prisonnière".

Amb certesa, el problema que ofereix l'autor és un dels que preocupen els sociòlegs, i que, com el mateix llibre "Corydon", d'André Gide, deu ésser mirat amb respecte, atenció i comentat amb mesura, i sense partidisme de cap classe.

Doncs, bé: es donava el cas que el dia de la representació, el públic, molt d'ell una mica dur a la coneixença de l'idioma francès, trobava l'obra interessant, i fins i tot els agradava: la manera fàcil, però valenta amb què l'autor s'acarava amb la psicologia especialíssima de la protagonista, sens descendir a la barroeria, i al mateix temps el caire idealista que embolcallava tota la comèdia, féu que la majoria del públic creies que es tractava d'una obra corrent i natural...

Mes, la sorpresa va ésser quan als següents dies els crítics dels diaris es varen "destapar" fent un anàlisi de l'obra de Bourdet, i posant en clar allò de l'amor homosexual, i de les degeneracions humanes, decretant quasi tots els crítics que aqueixa comèdia era una cosa poc menys que indigna, indecent, mereixedora de totes les sancions...

Hom aleshores va caure en compte que "allò" que tant havia agradat no era més que una "porqueria", segons l'honorable opinió d'algunes persones que exerceixen de crítics, i a qui els fa por que la realitat se'ls posi davant...

Tinguem present sempre que el públic es deixa dirigir; però ai del dia que vagi sol!...

Si no, que ho digui el "Jo" d'En Bertrana.

M. BENET.

Espectacles típics (!)

Diumenges passats els barcelonins gaudirem (?) d'un espectacle amb el qual — devem confessar-ho — no hi comptàvem ja.

Uns centenars de persones, conduïen, triomfalment, damunt les espatlles, un "torero" que segurament havia actuat amb encert remarcable a la plaça de braus. L'entusiasme dels aficionats era sorollós: crits, visques, aplaudiments.

A l'Hotel Ritz i al mateix carrer de les Corts, nombrosos estrangers contemplaven l'espectacle improvisat, amb una punta d'ironia als ulls, els uns; francament entusiasmats els altres.

Algun d'aquests darrers, davant l'escena "típica", cuitaren a copsar l'instant amb les seves Kodak.

I bé. Si es tracta de fer turisme — ambient de turisme — a base de l'*espagnolade*, l'escena és molt apropiada.

Nosaltres, però, creiem que aquest entusiasme no hauria de traslluir fora de la plaça de braus.

PERE GUARDIOLA

Simfonia estomacal

Entre la gent de ploma i de taulell, oficinistes i dependents, aquests dies hi ha hagut un gran avalot: havia corregut la veu que l'horari de treball seria modificat.

L'entrar més dejorn i plegar a mitja tarda no va pas alarmar ningú: ans el contrari. L'alarma es produí en dir-se que la dependència només tindria una hora per dinar.

Ultra els inconvenients que això per a molts representava — per als que viuen apartats de la ciutat sobretot, que ja es veien menjant en el "bordillo" de l'acera i fent un quart de "siesta" després, estirats com un manobre qualsevol —, el pensar que no podrien menjar l'escudella de costum a l'hora de tots els dies, els tenia seriosament preocupats.

Els partidaris del "sandwich" prou els feien veure que l'àpat gros podria tenir lloc al vespre; que allò era només per a entretenir la gana; però els "tradicionals", ca, barret!: l'escudella és una cosa sèria, i no estan per entreteniments de cap mena.

Ben mirat tenen raó. Un barceloní sense escudella és home a l'aigua. Aquell brou que hom suposa es podria menjar en hora tardana, perdria les característiques que sempre ha tingut. L'escudella s'ha fet per al migdia. L'escudella que de retruc et donen a les fondes els vespres, és una mena d'escudella artificial, una escudella de segona mà, una escudella sense importància.

I d'importància, al nostre país, en té molta l'escudella. Mireu si en té, que, degut a això, és molt possible s'hagi de deixar sense efecte aquest projecte de canvi d'hora.

Se'ns podrà titllar de provincians; se'ns podrà dir que no sabem emmotllar-nos als costums de certes nacions, en les quals tot se fa de pressa, es menja el que es pot i no es tenen manies. Però també podem contestar que els provincians ho són ells, ja que en justa compensació als sacrificis que fem d'imitar-los en tot, no es dignin fer l'esforç de donar-nos una mica de preponderància i mengin escudella.

Si un americà qualsevol, d'aquells que van a trentacinc per hora, provava l'escudella nostra, tot seguit perdria gas, es sentiria vençut, satisfet, i li vindrien ganes d'inventar màquines que fessin escudella.

Ja veieu, doncs, si en té de poder la nostra magnífica escudella!

Que no es trenquin la closca aquests senyors que volen senyalar un temps limitat per a dinar. Entrar dejorn o plegar més tard, tant se val: la qüestió és que l'hora del migdia sigui la suficient per a retre honor a l'escudella.

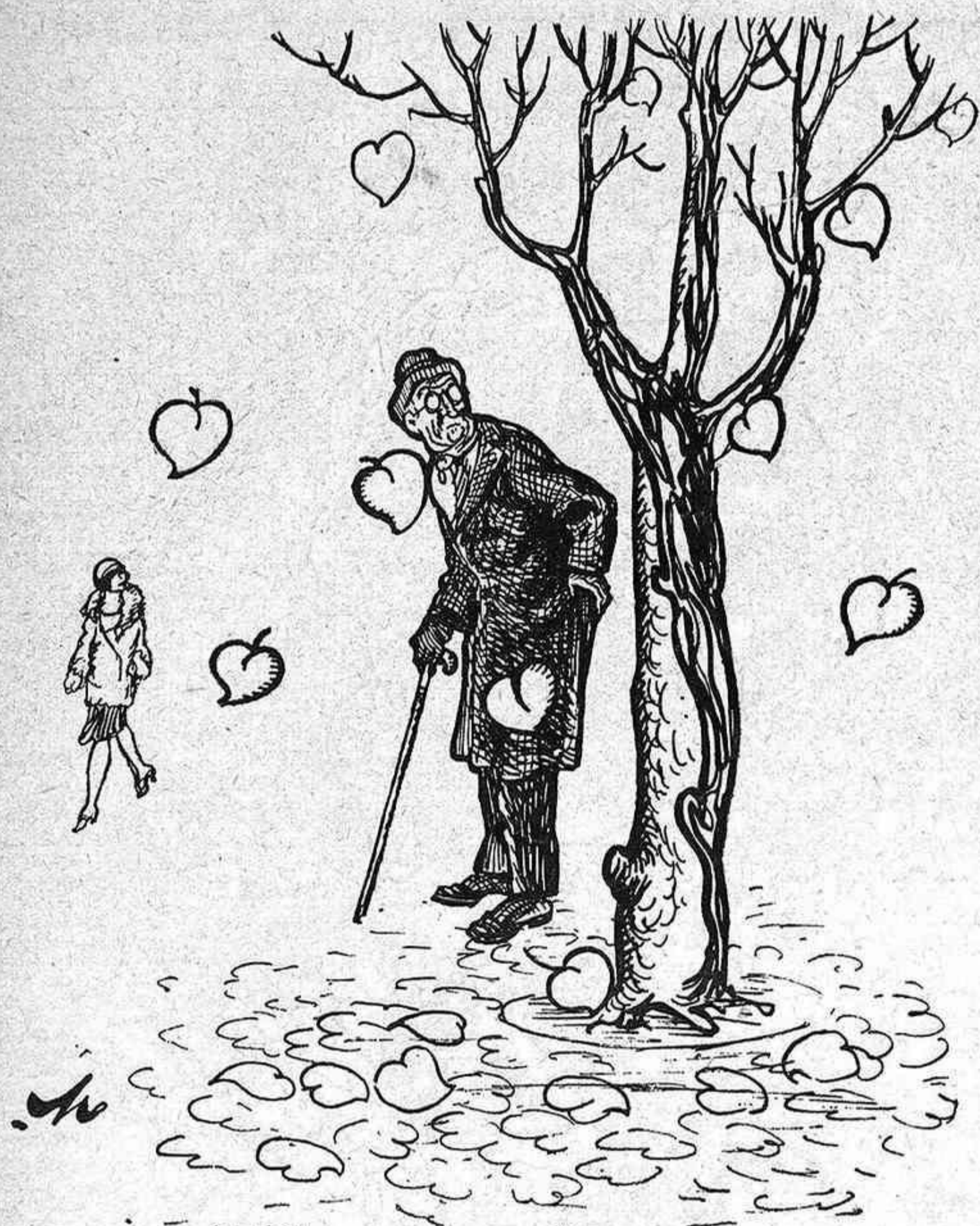
De totes maneres, i per si tan avantatjós és el disposar de poc temps a l'hora de dinar, jo proposo una cosa que potser trobarà ambient: instal·lar, com en temps antics, aquells típics carretons de cafè amb llet en els quals per un preu mòdic i a peu dret dependents i mecanògrafes hi trobin el succulent, l'imprescindible plat d'escudella.

Agustí COLLADO.

VALENCIA A CATALUNYA

La setmana valenciana, a la nostra Exposició, serà una de les festes més simpàtiques que s'hi hauran celebrat.

LA CAIGUDA DE LA FULLA

—Els poetes diran el que vulguin; però la caiguda de la fulla no els entristeix tant com a mi.

—Estàs molt trista; segurament serà per En Lluís?
—Sí; perquè em dol deixar-lo quan acabi els diners!

Art i Artistes

Ja hi tornem a ésser; s'acabaren les calors; ens treiem la mandra de sobre i comencem a parlar d'art. Tothom vol treballar de ferm, aquesta temporada d'hivern, i s'annuncien grans coses; ha començat Maragall amb una exposició mancomunada d'obres d'En Rafael Benet, Francesc Domingo, Ignasi Mallol, Joan Serra i Alfred Sisquella, Francesc Vayreda i Ernest Maragall, i és clar que amb una tria així la cosa s'ho val. N'hi ha per a tots els gustos, i no sabeu què triar. Com anunci de ço que es prepara, no podia haver fet cosa millor.

A can Jorba s'ha obert una galeria d'art que promet ésser de les primeres; està acondicionada amb esplendidesa, i com que som al país de les contradiccions, tenim fe que a casa un comerciant de l'empenta de Jorba hi trobarem més afició a l'art pur que en molts que presumeixen de desinteressats.

Les condicions per als expositors són immillorables; les de la sala també, i tenim fe que molt aviat hi haurà a can Jorba més cua per a comprar quadros que per les cretones de sis rals.

Molt aviat s'inaugurarà a can Parés una exposició d'obres d'En Casas, i tota la seva família, entre les que figuraran escultures dels Vallmitjana i pintures d'En Dauràs. De tot parlarem detingudament; la cosa s'ho valdrà.

Per avui, res més; sols hem fet acte de presència en aquesta plana, per anunciar que estem disposats a passar-nos la vida a les exposicions, recollint allò que hi veiem de més sobresortint de l'art de casa i dels forasters.

BORIEL.

Sánchez-Toca el violó

Company llibre, què li has fet?

Hi ha gent que, per anys que visquin i nas que tinguin, estan condemnats a ensumar malament i a dir sempre atzagaiades.

Vetací aqueix senyor ex-President de ministres — el qual no recordem que hagi produït res de bo durant la seva actuació política — que, ara, com a colofó, i per refer-se del mal concepte, se li acut dir una cosa ben dita — segons ell —, ço és: "que no hi ha cap necessitat de fer la festa del llibre, i, en últim cas, que n'hi hauria prou en fer-la cada cinc anys."

Aqueixes manifestacions respecte al llibre, malgrat el càrrec actual de President de l'Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques i representant electe d'ella per acudir a dar concell al Govern, nosaltres estem convençuts que no representen, no poden representar cap ciència, moralitat ni política; i creiem alhora, sincerament, que d'haver-les proferit abans d'ésser elegit, els membres de l'esmentada Acadèmia, fent-los justícia, s'hi haurien mirat un xic en conferir-li la representació de tots ells.

Perquè, hi ha dret a dir, no sols aqueix senyor de càrrec tan distingit, sinó qualsevol altre a Espanya, que no hi ha necessitat de dedicar cap festa al llibre? Està Espanya tan amorosament inclinada al llibre que no vingui d'aquí amorosir-la més, deixondint o creant la inclinació pel llibre?

Es prou manifesta ja la circulació i venda del llibre a Espanya, demostrativa de què minva l'analfabetisme i de què es llegeix prou, per a no dedicar un dia que serveixi, encara que sols sigui, d'anunci?

Podríem anar afegint consideracions al respecte, però no cal: a la ment de tots, fins a la dels de cervell més esquifit, hi nia la creença que aquesta diada és benfactorsa per tots; i, més encara, que en lloc d'un dia, millor dit, una part de dia, ço que s'hauria de fer és dedicar-hi una setmana, tota una setmana; i en ella, organitzar caravanes culturals i abnegades, que recorreguessin els pobles, fins els més apartats de cada contrada, per repartir, venent-los o regalant-los, els llibres apropiats a l'afició, coneixements i creences de cada ruralia.

Solament en uns mots afegits per aqueix senyor Sánchez, ens podem mostrar d'acord: en ço de que manquen llibres bons; i bé, sí, però, no creu que, a major expandiment del llibre, no hi pot haver major interès també en fer-lo, per part dels que ho poden fer bé?

Es el resultat, diguem-ne comercial, el que determina la producció.

Això no ho podrà negar ningú, i menys el senyor Sánchez-Toca, que també ha fet de marxant a l'engròs.

I bé, doncs, fomentem-lo tots el comerç — moral, però — del llibre a Espanya, que de llibres bons ja n'aniran sortint. Ço essencial, ço interessant, ço ineludible, és que a Espanya es llegeixi, es llegeixi força, fins arribar a que el llibre sigui considerat com a article de primera necessitat.

I que l'Estat sigui el primer de conrear-lo, de premiar-lo, d'estimular-lo. Lluís RAMIREZ CARULLA.

ORQUESTRA PAU CASALS

CONCERTS DE TARDOR

Quan havia corregut per Barcelona la nova que En Pau Casals anava a dissoldre la seva orquestra per mor d'un senyor que fa més mal que la pedregada, l'emoció i la tristesa foren grans. Com si anéssim a perdre una llibertat més, com si un terratrèmol hagués enfonsat un monument artístic.

Per això, quan l'entremaliada figura del Mestre aparegué en el primer concert de tardor, dalt de la tarima, el públic li féu una ovació cordial, com se fa a l'amic íntim que trobeu pel carrer després de la malaltia que l'havia posat en perill de mort.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, que ja comença d'ésser una antiga i familiar veu de la Ciutat, saluda En Pau Casals, en veure'l batuta en mà, davant la seva orquestra. Salut, Mestre! Que per molts anys pogueu seguir essent, cada primavera i cada tardor, l'àrbitre del gust musical, a Barcelona!

—Abans no anava al teatre català perquè n'hi havia un; i ara no hi vaig perquè n'hi ha tants; i no sé a quin anar.

Només és que, aquesta vegada, han estat tres, en noc de sis, les audicions: un festival alemany (amb dues simfonies de Beethoven, la primera i la novena), un festival francès (amb Cèsar Franck, Ravel i Debussy com a plats forts), i un festival italià (amb Vivaldi, Boccherini, i Respighi) sota la batuta d'Alfredo Casella.

D'aquesta breu tongada en recordarem "Le Tombeau de Couperin" (Ravel), la "Simfonia" en "re menor" (Franck), "L'après-midi d'un faune" (Debussy), i "Pini di Roma" (Respighi).

En Pau Casals va agafar l'arquet en el festival italià i executà la part de violoncel del "Concerto" en "si bemoll" de Boccherini. Es una cosa extraordinària: el Mestre prou diu que no ha pogut estudiar per mor d'una febre que l'ha fet estar al llit, però hi ha una destresa en les seves mans i una passió en el seu cor, que soslleven el públic en pes.

Alfredo Casella, que fou admirat i aplaudit com a Director, no es féu seu el públic amb la suite simfònica "La Giara". La impressió era semblant a la que havia produït, en el festival francès, l'execució de la "Bourrée fantasque", de Chabrier: la d'un vas que no acaba d'ésser prou ple.

Jo espero que, una altra vegada, es revenjarà. M'ho fan creure uns fragments de "La storia della fanciulla rapita dai pirati".

CLAU DE SOL

NOVETATS

Amb "La filla del Carmesí" Josep Maria de Sagarra ha escrit una bella comèdia, una de les seves més belles comèdies. Perquè jo no sóc, sortosament, dels que li neguen a Josep Maria de Sagarra, tota valor. Pel contrari, l'obra d'aquest poeta — malgrat les seves falles, malgrat els seus innegables defectes —, em sembla una de les més personals i dignes d'atenció de la nostra literatura dramàtica. I és, malgrat els defectes alludits, el més racial, el més essencialment català, de tots els nostres autors. Aquesta virtut de raça molts, intencionadament o amb manifesta miòpia, l'han confós amb el pitarrisme.

Hi ha, certament, un punt de contacte entre Josep Maria de Sagarra i Frederic Soler: el de la facilitat en versificar. Però hi ha també una diferència ben notable: Sagarra és un poeta, i Frederic Soler no ho era. Això és innegable, i desfà el punt de contacte que pot haver-hi entre els dos. Es cert que Sagarra té una marcada inclinació pel mot gruixut, gràfic i groller. Però malgrat això, malgrat abundar en els seus versos les imatges baixament fisiològiques, hom no pot negar que ens trobem davant d'un veritable poeta.

Aquest poeta se'ns presenta, fragmentàriament, en tota la seva obra, i, sobretot, en "Fidelitat" i ara en "La filla del Carmesí".

Hi ha una cançó popular d'aquest mateix títol. Es un romanç en el qual intervenen l'Escrivaneta, el rei moro i el comte pelegrí.

Petiteta l'han casada
la filla del Carmesí,
de tan petiteta que era,
no se'n sap calçà i vestir.

Tal com és la cançó, seguint-la fidelment, podria escenificar-se a la manera d'"El miracle del Tallat", "La presó de Lleida" i altres dels vells "Espectacles Audicions Graner". Però Josep Maria de Sagarra és tot el contrari d'un poeta

dels "Espectacles Audicions Graner": un poeta robust, fort, cantellut, que tira al dret i va a la seva.

Josep Maria de Sagarra no ha respectat la cançó popular. I, al meu entendre, ha fet bé, car la cançó popular no li oferia massa matèria dramàtica.

Sagarra situa l'acció de "La filla del Carmesí", al mig del segle XVIII, quan ja no queden reis moros ni cavallers pelegrins. El segle XVIII és un dels que té més personalitat, més accent propi. I, en conseqüència, un dels que més poden influir en l'autor dramàtic. En tractar-se d'aquest segle, generalment, l'ambient domina l'autor. Com que això hauria d'ésser al revés, lleva força i nervi a l'obra dramàtica, que pren un to afectat, fals i un xic ensucrat. Jo crec que això és degut a la moda del segle XVIII: les calces curtes de seda, les casques brodades, la perruca empolvorada, el capell de tres becs, les fardilles de "panniers". Es l'home qui fa l'època, en efecte; però a través del vestit. A l'edat mitjana, amb tanta cota de malla, l'home ha d'ésser ferotge per força; al segle XVII, amb el xamberg emplomallat, és un fanfarriós; al XVIII, amb el minué, la casaca de seda i la perruca empolvorada, un home ple d'afectació i de trivialitat; avui, amb aquests pantalons que hom ne diu de "pota d'elefant", un beneit.

Josep Maria de Sagarra sap sostreure's al perill i no es deixa guanyar per l'encís del segle. Això s'explica per tal com la seva poesia és essencialment, potencialment, racial. I Catalunya no ha tingut un Versalles ni un Aranjuez.

Així, Sagarra, amb "La filla del Carmesí", com amb altres obres anteriors del mateix to, ha guanyat el segle XVIII per a Catalunya.

La interpretació. — Molt bé per part de tota la companyia en general. La senyora Fornés és, cada dia més, una actriu personal, intelligent i delicada. La senyora Morera i la senyora Baró, molt bé, com sempre. Són, aquestes, dues actrius que sempre estan bé, que sempre troben el to just. Cada dia més interessant, més destacada, la senyora Peris. I molt bé els senyors Torrents, Gimbernat, Ferràndiz, Aymerich, Gómez, i els altres, en papers més secundaris.

La presentació. — Bé, força bé, com ja és costum en aquest teatre.

Batlle i Amigó és un gran escenògraf. Però no hauria estat millor, ja que es tractava d'una obra de teatre poètic, estilitzar-la un xic en decorat i en indumentària?

Manuel BORRELL i MAS.

GOYA

"El que la dona vol" és un vodevil d'Alfred Savoir, traduït al català per M. Ferran i Ferran. Les comèdies d'aquest autor francès — i no és pas que jo us el vulgui descobrir — són comèdies de to lleuger, amable, distingit. Alfred Savoir tot ho fia al diàleg. I com el diàleg és sempre fi, enginyós, subtil — subtil de debò —, les seves comèdies — amb algunes d'André Birabeau — són de lo milloret del teatre francès contemporani. Es clar que hi ha autors de més envergadura: Lenormand, Sarment, Gantillon — al qual l'infeliç Bernat i Duran li té amenaçada —, Mazaud. Però com en tots els gèneres pot reeixir-se, com tots poden fer-se amb dignitat, les comèdies d'Alfred Savoir són una delícia.

La traducció d'"El que la dona vol" em sembla desigual: a estones molt pulcra, a estones molt descuidada.

La interpretació molt justa, molt brillant. I la presentació, d'un bon gust veritablement extraordinari a Barcelona, on els

empresaris encara creuen que això de servir bé una obra és secundari.

Elena Jordi i En Fontanals, redimint el gènere de tota grogleria i presentant les obres com s'han de presentar, mereixen tots els elogis.

A. S.

Solitud

Lladra un gos a fora el mas,
i la nit és tan callada,
que el lladruc ressona greu
com una veu solitària...

Els camins deuen ser blancs,
els camps amarats de calma,
els arbres vells, adormits,
sota el rou de l'estelada.

Tal volta dintre del mas
llampegui el llum en la cambra
on l'esposa lliurà el fill,
hereu de bona arribada.

Tal volta el vell, fadigat,
pel pes de tantes anyades,
tanqui els ulls per sempre més
en el gran llit dels seus pares.

Tal volta el rellotge antic
vetlla la son de la casa,
comptant batecs de dissort,
comptant batecs d'esperança...

Lladra un gos a fora el mas,
i la nit és tan callada,
que el lladruc es perd enllà
com una veu solitària...

Francesc ROSSETTI.

La rosa i el xiprer

SONET

Àvida de la llum, oh rosa encesa,
cerques l'amor en la rialla fina
del clar matí, que et besa i et rondina
quan tu, gentil, li ofrenes ta bellesa.

I tu, xiprer, de càndida feresa,
t'aixeques, majestuós, tal una ruïna,
sens flors ni colors, ta forma t'inclina
al cel, com una flama estesa.

Sou símbols de l'angoixa i l'alegria;
el contrast d'uns aspectes tan estranys,
inculqueu la boja fantasia
que impregna al cor de l'home vils enganys.

Tú: símbol del plaer, vius un sol dia.
Tu: emblema del dolor, dures cent anys.

JOAN CAMPS I COMA.

La benemèrita associació cultural "Ateneu Enciclopèdic Popular" ha tingut la bona pensada d'inaugurar un curs d'ensenyament elemental.

En aqueixes classes hi podrà aprendre, tothom qui vulgui, des de les primeres lletres, el "Narro", les beceroles, com si diguéssim.

Es diu — no ho facin córrer — que el primer en matricular-s'hi ha estat un autor dramàtic de gran prestigi al Paral·lel.

Vetací uns altres que no creuen en les prèdiques de l'auster frugalitat.

"L'Agrupació Cultural Barcelonense" celebrà, diumenge passat, un gran àpat de germanor a la Font d'En Fargas."

"All right!" La colla "Apats i Lletres" ha fet prosèlits i En Joaquim Costa també.

Teca i cultura, i la resta són trons.

Paül Valéry acaba tot just de publicar uns pensaments en prosa que vénen a ésser les "normes", com si diguéssim, per a escriure la poesia obscura i difícil de la qual n'és, a la vegada, pare, mare i ferm propagandista.

I diu, al començament:

"Les emocions nues, són tan febles com els homes nus. Cal, doncs, vestir-les."

De resultes d'aquesta gran pensada, tots els sastres es faran poetes i tots els poetes es faran sastres.

Els reverendos membres de la nostra tan celebrada "R. Acadèmia de Bones Lletres" han commemorat amb una gran vetllada literària el 200 aniversari de la fundació de l'entitat.

Doscents anys d'existència?

Caram, sí que són vells!

Així no és d'estranyar que a voltes repapiegin... i fins que facin criaturades i tot.

A Madrid s'ha celebrat un congrés d'"Otorinolaringologia".
Quin nom més bonic!

Dieu: "Els otorinolaringològics que otorinolaringologin millor, ben otorinolaringolòjats seran..."

El ministre de Marina francès ha visitat el contraalmirall De Fouleroy, almirall de França, i l'ha saludat en nom de tota la marina.

El contraalmirall De Fouleroy, té 99 anys, està en plenes facultats mentals i té una memòria feliç.

Es coneix que els aires de mar li han provat. No hi ha cap dubte.

Llegim a "Le Petit Journal":

"En una oficina de registres d'un raval de París, hi ha, penjats a les parets, diversos anuncis. Sobre una finestreta s'hi veu aquesta indicació: "Defuncions". I al seu costat aquesta altra: "Espereu, si us plau, el vostre torn."

Senyor Alcalde de barri, sou un veritable humorista!

- B. R. B. — Aquesta vegada no ens plau prou.
 J. J. — Anirà.
 F. P. — No poden anar els versos.
 J. V. — Massa llarg.
 Ll. P. — No pot anar.
 R. C. — Ho sentim molt, però ja tenim el número ple.

Ràdio Geico Avinyó, 30 (davant del Bolsin)

Assortit complet d'aparells i accessoris de Ràdio - Equips complets de receptor **elèctric**, 3 vàlvules i altaveu per **310 pts.**, instal·lat

Transformacions d'aparells de piles i acumuladors en receptor totalment elèctric

DEMANEU PRESSUPOST
Amplificadors gramofònics de POTENCIA

J. P. (Sant Just Desvern.—No pot anar.

J. R. (Juneda).—Anirà algun dels versos.

E. V. G.—Ho passarem, amb el seu permís, a "La Campana".

"Gafet".—Ho trobem acceptable.

D. S.—La versificació és ben correcta, Llàstima que el tema sigui massa vulgar. Però treballi, que vostè pot fer quelcom de bo.

E. G.—Està bé, però no sé què hi trobem. Envii una altra cosa.

J. V.—Van les notes. L'article ens sembla massa fort.

M. G.—No ens interessa el tema.

J. A. T.—Cal que abans d'escriure aprengui bé el català.

J. G. M. (Reus).—No pot anar.

Imp. "L'Esquella" i "La Campana". — Om, 8. — Barna.

Mai les càpsules peruvianes Borrell

no han deixat de guarir aviat i radicalment les BLF-NORRAGIES (purgacions) GONORREES i tots els altres FLUIXOS de les vies urinaries, per CRONIQUES que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: SEGALA, o a l'autor A. BORRELL
 Comte de l'Asalto, 52, cantonada Sant Ramon. - BARCELONA

Exposició Internacional de Barcelona

Oberta des de les nou del matí fins la una de la matinada

El públic podrà visitar tots els dies els Palaus i Pavellons des de les deu del matí a les set de la tarda.

PALACIO NACIONAL

Obert tots els dies des de les deu del matí fins a les quatre de la tarda.

Entrada al Palacio Nacional, UNA pesseta

NOTA: Els diumenges podrà visitar-se el Palacio Nacional gratuïtament des de les deu fins a les dotze del matí, i de dotze a quatre de la tarda. L'entrada serà de 0,50 pessetes.

PUEBLO ESPANOL :: Setmana Valenciana

PALAU DE PROJECCIONS :: Setmana Valenciana

FESTES DE LAWN-TENNIS DE L'EXPOSICIÓ

Durant els dies 18, 19 i 20 d'octubre, per la tarda, tindrà lloc en les pistes de tennis de l'Exposició un Gran Match de Tennis entre l'equip de Xecoslovàquia i el d'Espanya.

SETMANA VALENCIANA

Diumenge, dia 20 d'octubre de 1929, a les quatre i mitja de la tarda

Grandiosa Batalla de Flors en l'Avinguda de la Reina Maria Cristina

48 CARROSSES FLORIDES :: 500.000 RAMELLS

NOTA: L'entrada al recinte de l'Exposició per al vinent diumenge durant la Batalla de Flors, serà de dues pessetes.

Es fa avinent al públic que el nombre d'entrades per al recinte on tindrà lloc la Batalla de Flors serà limitat.

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦ ♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELEFON 18692

CERVANTES

Don Quixot de la Mancha

Traducció catalana d'A. BULBENA
Pròleg de J. GIVANEL

Volums V, VI i VII de la
Col·lecció d'Obres Selectes

Els tres volums, pessetes 7,50

Obres completes de

IGNASI IGLESIES

Volum I.

Els emigrants La festa dels ocells

Preu: 5 ptes.

ROVIRA I VIRGILI

Els polítics catalans

Preu: 5 pessetes

FRANCESC MADRID

El conspirador sentimental

Preu: 4 pessetes

PERE COROMINES

Les llàgrimes de St. Llorenç

NOVEL·LA

Preu: 4 ptes.

El llibre que llegirà tothom

LLUÍS CAPDEVILA

Venus i els bàrbars

NOVEL·LA

Pessetes 3,50

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes

Els rerassagats

—I vosaltres, què? Biarritz? Deauville? Niça?